

KUCHO

SÜPER SIRADAN KÖPEK

KUCHO

SÜPER SIRADAN KÖPEK

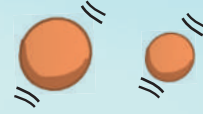

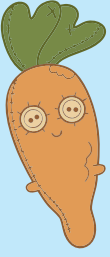

HAVRİKA bir dünyaya hoş geldiniz! Ben Kucho! Burası da benim en sevdiğim yer:

TECHO Yazılım. Yani yuvam. Bu ofiste yazılımcılar bilgisayarlarda bir şeyler tasarlıyorlar. Ben de bakıyorum. Ama çok dikkatli bakıyorum. Çünkü belki kemik tasarlarlar ve ben de tasarladıkları kemikleri **mideye indiririm!**

Kemiklere, mamalara, saatlerce uyumaya ve top koalamaya bayılırım!

Bu sabah en sevdiğim oyuncağım Fındık'a sarılmış, **mışıl mışıl uyurken** karnımdan gelen bir sesle uyandım. Önce içime biri kaçtı ve çıkmaya çalışıyor zannettim. Ama sonra 45 dakikadır mama yemediğim için karnımın **İSYAN ETTİĞİNİ** anladım. Çok zor şartlarda mama kabıma doğru **sürünerek** ilerledim.

ZZZ
ZZZ

Zorlu bir yoldu. Yolda birçok **engelle** karşılaştım; geçit vermez bir masa ayağı, amansız bir sehpa ve dev bir sandalyeyi atlattıktan sonra **mama kabına** ulaştım. Ama mama kabı midem gibi **BOMBOŞTU!** Hayal kırıklığına uğramıştım. Elimdeki son kemik, çamura düşmüşçesine mutsuzdum. Sanki özel bir günde yemek için aylarca sakladığım yaş mamanın son tüketim tarihi geçmişti. O kadar üzgündüm.

O sırada ofisten biri acıktığını söyledi. Hemen **kulaklarımı diktim** ve yanına gidip “Ben de acıktım,” dedim. Kafamı sevdi, karnımı kaşdı -ki bunu çok severim- ve bana **“Sen ne tatlı şeysin,”** dedi.

Ama mama vermedi. İçimden **“BENİ ÖVME, BANA MAMA VER!”** dedim. Ama içimden dedim. Arayıp kendileri için mama siparişi verdiler. Beni yine **unuttular!** Bakamayacaksanız sahiplenmeyin kardeşim!

Ee, ne demişler? Karnın boşsa, kendi işini kendi yapsana! Hemen telefona sarıldım. Onların kendilerine mama sipariş ettikleri yeri aradım: **yemekdiyarı**. Yemek Diyarı Müşteri Hizmetlerinden Aynur açtı telefonu. Ben tanımıyorum canım, kendi öyle dedi. “Yemek Diyarı Müşteri Hizmetlerinden Aynur ben. Nasıl yardımcı olabilirim?” dedi. Ben de **bir buçuk porsiyon** mama sipariş etmek istediğimi söyledim.

HA!
HA! HA!

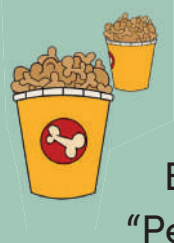

Ama Aynur **GÜLMEMEYE BAŞLADI.**
Ben ve boş midem ise gülünecek hiçbir
şey göremiyorduk! “Neli mama var?”
diyerek konuyu tekrar mamaya getirdim.
Ama Aynur gülmeye devam etti. Hatta
neşesini paylaşmak için arkadaşlarını
çağırdı. “Aysu gel, gel. Şuna bak. Ay ne
anlatıyo’sun sen?”

HA!
HA! HA!

HA!
HA! HA!

Benim gündemim hâlâ mamaydı.
“Peçete koymanıza gerek yok, ben
❦ **kırıntı bile bırakmadan** ❦❦
yerim hepsini!” dedim. “Hijyen şov!”
Sanırım aşırı sevimli olduğumdan,
yapay zekâ olduğumu
düşündüler. “Yapay değil canım,
%100 doğal zekâ benimki!” dedim.

HABERLER

Yapay zekâ olmadığımı da anlattıktan sonra telefonu kapattım ve heyecanla mama siparişimi beklemeye başladım. O sırada televizyonda bir **son dakika haberi** gördüm. Ekranda bana çok benzeyen ve tıpkı benim gibi aşırı sevimli bir köpek vardı. Karnı **ÇOK AÇMIŞ** gibi gözüküyordu.

GÖRENLERİ HAYRETE DÜŞÜRDÜ!